

Arrest

nr. 65 972 van 1 september 2011
in de zaak RvV x / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 28 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 27 februari 2011 het Rijk binnen en diende op 28 februari 2011 een asielaanvraag in. Op 30 mei 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Preshevë (Zuid-Servië) en bent u Servisch staatsburger. In 2000 vertrok uw partner, Ilasa Sherifi, om deel te nemen aan het gewapend conflict in uw regio. Hij keerde nooit meer terug. U bleef in zijn huis wonen bij uw schoonmoeder en uw schoonbroer en diens gezin. In 2005 belde uw echtgenoot naar uw schoonbroer. Hij zei dat hij niet meer terugkwam omdat hij ondertussen met een andere vrouw gehuwd was en twee kinderen had met haar. In de periode 2002 tot 2008 kwamen leden van de Servische Gendarmerie (een paramilitaire politie -

eenheid die in 2001 werd opgericht) meermaals naar de ouderlijke woning van uw man om naar hem te vragen. Ze zouden er zelfs mee gedreigd hebben om uw kinderen mee te nemen indien ze uw man niet vonden. Eén keer zouden ze aanstalten gemaakt hebben om uw dochter mee te nemen, hetgeen ze uiteindelijk niet deden. Na 2008 kwam de gendarmerie niet meer terug om naar uw man te vragen. Ongeveer zeven jaar geleden kreeg u medische problemen omdat u bang was dat ze uw kinderen zouden meenemen. U heeft vaak hoofdpijn alsook aanvallen van bewustzijnsverlies. U werd hiervoor behandeld in Servië door een psychiater die u kalmeermiddelen voorschreef. Uiteindelijk zei uw schoonbroer dat u niet langer in zijn woning mocht blijven en dat u met uw kinderen moest weggaan. Doordat u geen werk en financiële middelen had was het voor u moeilijk om een eigen leven op te bouwen in Servië. Bijkomend voegde u toe dat uw zoon Florent problemen heeft met zijn voet. Een arts in Servië zou gezegd hebben dat hij kinesitherapie nodig heeft. In februari 2011 heeft u uw land van herkomst te verlaten. En op 28 februari 2011 diende u een asielaanvraag in. U beschikt over uw paspoort en dat van uw kinderen, allen uitgereikt op 5 februari 2010 te Vranje en verschillende medische attesten uit Servië op naam van u en Florent.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er zijn vooreerst enkele elementen die uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling zetten. Zo wist u niet eens bij benadering te vertellen hoeveel keer de gendarmerie naar uw woning zou gekomen zijn om uw partner te zoeken. U beweerde dat hij deelnam aan het gewapend conflict in uw regio maar u hebt dit enkel van horen zeggen. Hij zou u na zijn vertrek in 2000 immers nooit meer hebben gecontacteerd. Op de vraag waarom uw partner gevisieerd werd door de Servische Gendarmerie kon u evenmin een antwoord geven (CGVS p. 16 t/m 19). Verder is het allerminst aannemelijk dat leden van de gendarmerie uw kinderen zouden meenemen omdat ze hun vader zochten. Bovendien leefde hij elders met een nieuwe partner en twee kinderen, en waren zowel u als uw schoonfamilie daarvan op de hoogte.

Maar hoe dan ook, dient vastgesteld te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de regio Zuid- Servië te kampen heeft met een doorgedreven militarisering, waarbij de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie – een paramilitaire politie-eenheid die in 2001 werd opgericht - in het bijzonder heel wat weerstand oproept bij Albanese bewoners van de regio, die hen percipiëren als zijnde agressief en intimiderend. Dit is deels te wijten aan het feit dat zij zwaarbewapend in militaire uitrusting circuleren in de regio. Er zijn in het verleden ook gevallen geweest waarbij deze gendarmerie effectief haar boekje te buiten is gegaan in hun gedrag ten aanzien van Albanese burgers. Hiertegen werd ook uitvoerig en herhaaldelijk geprotesteerd. Lokale Albanese politieke leiders brachten dit meermaals ter sprake in hun contacten met de media en met nationale en internationale organisaties, alsook in hun overleg met de Servische regering. Volgens hen kadert dit zelfs in een strategisch plan van de Servische autoriteiten om de etnisch Albanese bevolking uit de regio te verdrijven. Langs Servische zijde wordt hierbij evenwel stevast verwezen naar de noodzaak van de aanwezigheid van deze eenheid voor de stabiliteit en vrede in de regio. Aldus zijn uw verklaringen over (het algemeen functioneren van) deze gendarmerie niet in tegenspraak met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Deze situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging, hetgeen bij u niet het geval is. De door u aangehaald bezoeken van de gendarmerie dateren immers van de periode 2002/2008. Nadien zouden ze nooit meer teruggekomen zijn (CGVS, p. 18 en 19). Bovendien verklaarde u expliciet zelf nooit enige problemen met de Servische autoriteiten of de gendarmerie in het bijzonder te hebben gekend (CGVS, p. 19). Gevraagd of u zich niet elders kon vestigen, om problemen met de gendarmerie te vermijden, antwoordde u zelfs dat dit niet nodig was omdat u niet diegene was die problemen kende. U meende ook niet dat u in de toekomst problemen met hen zou krijgen (CGVS, p. 19).

Vervolgens haalde u aan dat u niet langer bij uw schoonfamilie kon blijven wonen. Uw partner had immers een nieuwe relatie (CGVS, p. 8,16, 19 en 21). U had geen werk en beschikte niet over voldoende financiële middelen om u elders in uw regio te vestigen (CGVS, p. 14 en 15). Dit is echter een probleem van louter familiale en socio-economische aard en ressorteert als dusdanig niet onder het

toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakte u aannemelijk dat deze problematiek verband houdt met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Met betrekking tot uw werkloosheid blijkt bovendien uit uw verklaringen dat u in Servië wel ingeschreven was in een arbeidsbureau, maar dat u tot nu toe geen interesse had in een job (CGVS p.14).

De door u neergelegde medische attesten kunnen aan bovenstaande verklaringen niets wijzigen. Hieruit blijkt dat u en uw zoon Florent in Servië behandeld werden voor diverse aandoeningen. U onderging onder andere een mammografie en bloedanalyses. Uit het verslag van psychiater Fejzulla blijkt dat u lijdt aan een depressie en behandeld werd met medicatie. Van een mogelijke oorzaak van uw depressie wordt in het attest nergens melding gemaakt. Medische problemen op zich houden echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Bovendien blijkt uit uw verklaringen en de talrijke medische dat u geen probleem had om toegang te krijgen tot de gezondheidszorg in Servië (CGVS, p. 8 - 11). Zo werden u en uw zoon meermaals behandeld en werden jullie gevolgd door specialisten (CGVS, p. 9 - 10). De overige documenten bevestigen enkel de nationaliteit en identiteitsgegevens van u en uw kinderen, welke niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van “artikel 1,A van het internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling en een schending van de artikelen 48/3, 48/4, en volgende van de vreemdelingenwet van 15 december 1980”. Bij de uiteenzetting van het middel voert verzoekster tevens de schending van de materiele motiveringsplicht aan.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, dat een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie (*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, UNHCR, Genève, 1979, nrs. 40,41,195,196 en *The law of refugee status*, J. Hathaway, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.1. Verzoekster herhaalt dat haar voormalig partner militair actief was bij het UCPMB, doch laat na dit te objectiveren. Daargelaten dat verzoekster na het vertrek van haar partner geen contact meer met hem gehad zou hebben en zij aldus verklaart geen details te kunnen verschaffen over zijn beweerde deelname bij het UCPMB, stelt de Raad vast dat verzoekster evenmin kan toelichten waarom hij bij het leger zou zijn gegaan. Verzoekster stelde overigens zowel dat haar man heeft deelgenomen aan de oorlog zonder dit nader te kunnen toelichten (gehoorverslag CGVS p. 14, p. 15) als dat haar man op de

vlucht was sedert de oorlog (vragenlijst CGVS p. 2). Verzoekster toont niet aan gehuwd te zijn en verklaart zelf geen officieel huwelijk te hebben aangegaan.

4. Verzoekster weet niet waarom de Servische politie haar vroegere partner zocht, waarbij ze stelt dat de personen die binnenvielen een hoofddoek droegen, maar niet weet welke kleur deze had noch welke kleren ze aanhadden en in het algemeen enkel stelt “*ze zijn elke keer opnieuw met veel mensen en veel auto’s*” en “*ze hebben Servisch gesproken, meer weet ik niet*” (gehoorverslag CGVS p. 16, 17, 18). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen, zeker nu de voorgehouden feiten een manifeste afwijking op de alledaagsheid vormen zodat zij in het geheugen gegrift zouden geweest zijn indien zij zich in werkelijkheid hadden voorgedaan; zij waren immers van determinerende invloed op verzoeksters verdere leven.

Verder kan niet overtuigen dat verzoekster wordt aangezocht over haar voormalige partner terwijl deze man na haar verlaten te hebben, wel gehuwd is en twee kinderen heeft met een andere vrouw (zie CGVS-verhoor p.15 “*hij is getrouwd, heeft twee kinderen*”). Waar het verzoekschrift stelt dat de Servische gendarmerie in de periode 2002-2008 zeer vaak, quasi elke week bij verzoekster kwam en in de periode daarna tot 2010 zij “*meermaals, zij het veel minder dan voordien*” bij verzoekster kwam en dat “*verzoekster heeft dit overigens ook meegedeeld aan het commissariaat-generaal*” is strijdig met verzoeksters verklaringen. Verzoekster verklaarde immers uitdrukkelijk dat de incidenten duurden “*tot drie jaar geleden, in 2008*” (gehoorverslag CGVS p. 18) en dus niet gedurende de periode van 2008 tot 2010. Verzoekster wijzigt aldus a posteriori haar asielrelaas en spreek hierbij haar eerdere verklaringen tegen, wat haar algemene geloofwaardigheid verder onderuit haalt.

4.1. Verzoekster is van mening dat de commissaris-generaal zich tegenspreekt waar hij enerzijds stelt dat de persoonlijke ervaringen van verzoekster conform de objectieve informatie zijn, maar anderzijds zou verzoekster niet aantonen dat er een individuele gegronde vrees is noch dat zij in aanmerking zou komen voor het statuut van asiel of subsidiaire bescherming.

Opnieuw wijst de Raad er op dat er sprake moet zijn van een individuele en gegronde vrees vooraleer aanspraak kan worden gemaakt op internationale bescherming. Dit is in casu niet het geval, zeker niet gezien de feiten –voor zover geloofwaardig- van vóór 2008 dateren en er dus geen sprake meer is van een actuele bedreiging. Daarenboven stelt verzoekster zeer duidelijk dat zij zelf geen problemen had met de Servische autoriteiten (vragenlijst CGVS p. 2 en gehoorverslag CGVS p. 18) en evenmin denkt in de toekomst problemen te zullen hebben, “*want ik ben niet het probleem*” (gehoorverslag CGVS p. 18). Gevraagd naar haar vrees bij een terugkeer naar Servië stelt verzoeksters daarenboven “*ik zal zeggen dat ik geen schrik heb om terug te keren naar Servië van waar ik kom, het probleem is dat ik niets heb daar*” (gehoorverslag CGVS p. 20).

4.2. Verzoekster beperkt zich aldus tot het tegenspreken van de conclusies van de bestreden beslissing, het formuleren van verwijten naar het CGVS toe, het maken van bonte, niet-onderbouwde beweringen, algemene beschouwingen en persoonlijke vergoelijkungen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

4.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4.4. Het aangehaalde middel is ongegrond.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5.3. Het aangehaalde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK